

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวัดผลช่วยให้เห็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการเรียนการสอนที่ดำเนินอยู่ว่าประสบผลสำเร็จเพียงใด โรเบิร์ต แอล ธอนไดค์ (Robert L. Thorndike) กล่าวว่า แบบสอบที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้เป็นแรงจูงใจในการสร้างนิสัยการเรียนที่ดีได้

ความตรงของการวัดผลขึ้นอยู่กับคุณภาพของแบบสอบ การสร้างแบบสอบจึงจำเป็นต้องมีหลักการและลำดับขั้น ซึ่ง จอห์น แคโรล (John Carroll) เน้นว่าเนื้อหาในแบบสอบควรครอบคลุมประสบการณ์การเรียนการสอนซึ่งดำเนินมาทั้งหมด เพราะผู้เรียนใช้เวลาทำแบบสอบเพียงระยะสั้น ๆ ต่อประสบการณ์การเรียนที่ต่อเนื่องมาเป็นเทอม เป็นปี หรืออาจเป็นปี ๆ

เนื่องจากการวัดผลช่วยให้ทราบว่า การเรียนการสอนให้ผลตรงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่ เพียงไร มีสิ่งใดบกพร่องต้องปรับปรุงแก้ไขบ้าง การสร้างแบบสอบจึงจำเป็นต้องคำนึงถึงหลายสิ่ง อาทิเช่น จุดมุ่งหมายของการสอบ หลักการสร้างและ

¹Robert L. Thorndike, and Elizabeth Hagen, Measurement and Evaluation in Psychology and Education (3d. ed., New York: Wiley International Edition, 1969), p. 27.

²John Carroll, "Fundamental Considerations in Testing English Language Proficiency for Foreign Students", Teaching English as a Second Language edited by Harold B. Allen and Russell N. Campbell, (New York: McGraw - Hill International Book Co., 1972), p. 314.

การเตรียมข้อสอบ การจัดการสอบ รวมทั้งการตีความหมายคะแนนจากผลการสอบ ทั้งยังต้องคำนึงถึงความคุ้มค่าของประโยชน์ที่ได้รับจากการสอบด้วย เมื่อเทียบกับเวลาและการลงทุนในการสร้างแบบสอบแต่ละครั้ง

โดยทั่วไป การสร้างแบบสอบแบ่งออกเป็น ๔ ระยะด้วยกัน คือ การเตรียมการก่อนสร้างแบบสอบ การสร้างแบบสอบ การทดลองสอบ และการทดสอบจริง³ การเตรียมการก่อนการสร้างแบบสอบ คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบ ซึ่ง รีเบคคา เอ็ม วาเล็ท (Rebecca M. Valette) กล่าวไว้⁴ เป็นวัตถุประสงค์เฉพาะ เช่น เพื่อวัดสัมฤทธิ์ผล เพื่อแบ่งระดับความสามารถของผู้ถูกทดสอบอันเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน เพื่อวัดแนวโน้มของความสามารถของผู้ถูกทดสอบ เป็นต้น โรเบิร์ต เอ็ม คับลิว เทรเวอร์ส (Robert M. W. Trevers) ได้เน้นให้เห็นว่า การตั้งวัตถุประสงค์เฉพาะจะช่วยผู้สร้างแบบสอบในการกำหนดเนื้อหาที่จะใช้สอบ และกำหนดการตีความหมายของคะแนนที่ได้จากการสอบ

เมื่อได้พิจารณาวัตถุประสงค์ของการสอบแล้ว ลำดับต่อไปคือ การแบ่งวัตถุประสงค์นั้นออกตามส่วนประกอบของภาษา คือ โครงสร้าง คำศัพท์ เสียง และการเขียน และตามทักษะทางภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน⁵

³David P. Harris, Testing English as a Second Language (New York: McGraw - Hill Book Co., 1969), p. 94.

⁴Rebecca M. Valette, Modern Language Testing (New York: Harcourt, Brace & World Inc., 1967), p. 112.

⁵Robert M.W. Travers, How to make Achievement Tests (New York: The Odyssey Press, 1950), p. 13.

⁶John Clark Marshall and Loyde Wesley Hales, (ed.) Essentials of Testing (Massachusetts: Addison - Wesley Publishing Co., 1972), p. 8.

เดวิด พี แฮร์ริส⁷ (David P. Harris) กล่าวว่า เวลาที่ใช้ในการทดสอบ โดยปกตินั้น ควรจะเป็นการสอบด้านไวยากรณ์และศัพท์เสีย ๒ ส่วน อีก ๑ ส่วนสำหรับ การสอบด้านเสียงและความเข้าใจในการฟัง เมื่อแบ่งวัตถุประสงค์ประสงค์ออกตามส่วนประกอบของภาษา และตามทักษะแล้ว จึงเลือกผู้สอบอย่างเฉพาะจากเนื้อหาที่อยู่ในขอบเขตของวัตถุประสงค์ที่ตั้งและแจกแจงไว้

หลังจากการเตรียมการ สร้างแบบสอบเรียบร้อยแล้ว ผู้สร้างจึงเริ่มลงมือสร้างข้อทดสอบ สเตน เฮนริสสัน⁸ (Sten Henrysson) แนะนำว่า การสร้างข้อทดสอบต้องสร้างให้เกินจำนวนที่ต้องการไว้ประมาณ ๓๐ - ๔๐ % เพื่อประโยชน์ในการตรวจแก้ไขข้อสอบแต่ละข้อ เพราะหลังจากการตรวจแก้ไข อาจมีบางข้อที่ใช้ไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อถึงระยะที่ ๓ คือการทดลองสอบ ผลจากการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ จะชี้ให้เห็นว่า ข้อใดที่ใช้ได้ และข้อใดที่ใช้ไม่ได้จำเป็นต้องคัดออก ผู้สร้างจะได้มีจำนวนข้อที่ใช้ได้ ไม่น้อยกว่าจำนวนที่ต้องการใช้ในระยะเวลาที่ ๔ คือการทดสอบจริง

ระยะที่ ๓ เป็นการทดลองสอบ เฮนริสสัน กำหนดว่า สิ่งสำคัญในการทดลองสอบ คือ ผู้ถูกทดลองสอบต้องมีคุณสมบัติใกล้เคียงที่สุดกับผู้ถูกทดสอบจริง แฮร์ริส⁹ ได้เสริมว่า ผู้ถูกทดลองสอบทุกคน ต้องมีโอกาสได้ทำข้อทดสอบครบทุกข้อในแบบสอบ

⁷Harris, op. cit., p. 98.

⁸Sten Henrysson, "Gathering, Analyzing, and Using Data on Test Items", Educational Measurement 2d ed. edited by Robert L. Thorndike, (Washington: American Council on Education, 1971), p. 134.

⁹Ibid., p. 132.

¹⁰Harris, op. cit., p. 104.

เพื่อผลในการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อ เนื่องจาก "ข้อทดสอบที่ดีควรมีความยากพอเหมาะ ($p = .20 - .20$) และมีอำนาจจำแนก ($r = < .20$)"^{๑๑} ซึ่งค่าทั้งสองนี้จะทราบได้ต่อเมื่อกำหนดให้ผู้ถูกทดสอบทำไว้แต่ละข้อไปวิเคราะห์ วิลเลียม เอ เมเร็นส์ และ เออร์วิล เจ เลแมน (William A. Mehrens and Irvin J. Lehmann) กล่าวว่าการทดลองสอบสำคัญและจำเป็นสำหรับข้อทดสอบที่จะใช้สอบกับประชากรจำนวนมาก เพื่อความแม่นยำในการพิจารณาประชากรเหล่านั้น เช่น ข้อทดสอบแข่งขันเข้ามหาวิทยาลัย หรือข้อทดสอบที่ใช้แบ่งกลุ่มผู้เรียนตามความสามารถเพื่อประโยชน์ในการสอน ฯลฯ แฮร์ริส^{๑๓} ชี้ให้เห็นว่า การทดลองสอบเป็นการให้ข้อมูลเพื่อการพิจารณาแก้ไขความถูกต้องเหมาะสมของคำสั่ง และการใช้เวลาทำการสอบ ก่อนการใช้ทดสอบจริง เช่น อาจต้องมีการปรับปรุงคำสั่ง ยืดเวลาสอบ หรือลดจำนวนข้อทดสอบลง เป็นต้น ในการวิเคราะห์ข้อทดสอบ ควรมีตัวอย่างประชากรที่ทำแบบสอบไม่น้อยกว่า ๑๐๐ คน เพื่อการพิจารณาความยากง่าย และอำนาจจำแนกของแต่ละข้อ ค่าความยากง่ายที่พอเหมาะนิยมให้อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย ๒๐ - ๓๐ % นอร์แมน อี โกรนลันด์ (Norman E. Gronlund) ให้ข้อสังเกตว่า ข้อใดมีผู้ตอบถูกมากกว่า ๕๒ % จัดเป็นข้อที่ง่ายเกิน

^{๑๑}ชวาลุ แพรัตกุล, เทคนิคการวัดผล (พิมพ์ครั้งที่ ๓ ฉบับปรับปรุง, โรงพิมพ์วิบูลย์พานิช, ๒๕๐๘), หน้า ๓๐๐ - ๓๐๑.

^{๑๒}William A. Mehrens and Irvin J. Lehmann, Standardized Tests in Education (New York: Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1969), p. 191.

^{๑๓}Harris, op. cit., pp. 105 - 108.

^{๑๔}Norman E. Gronlund, Measurement and Evaluation in Teaching (5th ed., New York: The McMillan Co., 1967), p. 53.

ไป และข้อใดที่มีผู้ตอบถูกต้องน้อยกว่า ๓๐% จัดเป็นข้อที่ยากเกินไป แฮร์ริส^{๑๕} เน้นว่าค่า
อำนาจจำแนกที่ดีจะต้องเป็นค่าบวกตั้งแต่ .๓๐ ขึ้นไป (ค่าอำนาจจำแนกมีได้ระหว่าง
- ๑.๐๐ ถึง ๑.๐๐)^{๑๖} ชวาล แพร์ตกุล กำหนดว่า ข้อทดสอบที่ดีต้องมีระดับความยาก
ระหว่าง .๒๐ - .๘๐ และมีอำนาจจำแนกตั้งแต่ .๒๐ ขึ้นไป วิธีหาค่าอำนาจจำแนก
ทางสถิติทำได้หลายวิธี วิธีที่ง่ายและสะดวกซึ่งมีผู้นิยมใช้มาก คือ วิธีแบ่งกลุ่มสูงและกลุ่ม
ต่ำ กลุ่มละ ๒๗% เฮนริสัน^{๑๗} ให้ข้อคิดที่ว่า ประโยชน์อีกประการจากการวิเคราะห์
ผลการทดสอบรายข้อ คือ ผู้สร้างได้มีโอกาสปรับปรุงคุณภาพของตัวลอง ตัวลองใดที่
ไม่ได้รับความสนใจ หรือที่ได้รับความสนใจมากเกินไป จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลง
แก้ไข

ข้อทดสอบที่แก้ไขปรับปรุงหลังการสอบแล้ว ควรได้มีการทดลองสอบอีกครั้ง
เพื่อพิจารณาคุณภาพ อย่างน้อยก็เฉพาะกับข้อที่แก้ไขไว้ แต่ถาแบบสอบชุดนั้นมีส่วนต้อง
แก้ไขไม่เกิน ๒๐% จงนำไปใช้จริงเลยก็ได้ ในการทดลองสอบจึงต้องมีจำนวนข้อ
เผื่อไว้ เพื่อว่าหลังการวิเคราะห์จะได้ตัดข้อที่ไม่มีคุณภาพทิ้งได้^{๑๘}

เมื่อวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อเสร็จสิ้นลง ควรทำบันทึกการวิเคราะห์ข้อสอบ
แต่ละข้อลงในบัตรขนาดกะทัดรัด เพื่อประโยชน์ในการนำมาใช้อีก อาจเก็บเข้าคลังข้อ
สอบ หรือนำมาปรับปรุงคุณภาพอีกก็ได้^{๑๙}

¹⁵Harris, op. cit., p. 106.

¹⁶ชวาล.แพร์ตกุล, เรื่องเก็บ หน้า ๓๐๑.

¹⁷Henrysson, op. cit., p. 136 - 7.

¹⁸Ibid., p. 137.

¹⁹Harris, op. cit., p. 107 - 8.

โฮช เอช เรมเมอร์ ^{๒๐} (H.H. Remmers) ให้ความเห็นว่า ก่อนการนำข้อทดสอบไปทดสอบจริง ผู้สร้างจำต้องนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อทดสอบรายข้อมาเป็นหลัก ในการพิจารณาเรียบเรียงข้อทดสอบใหม่ โดยเรียงลำดับข้อตามความยากง่าย สุ่มตำแหน่งคำตอบให้ยุติธรรมอีกครั้ง ทุกตำแหน่ง ของตัวเลือกต้องมีจำนวนครั้งที่เป็นตัวถูกเท่า ๆ กัน แฮร์ริส ^{๒๑} เสริมว่า การจัดและเขียนข้อทดสอบในแบบสอบจริง ต้องจัดเว้นที่ว่าง เช่น ย่อหน้า วรรคตอน และบรรทัดพิมพ์ให้พอเหมาะ ตัวข้อทดสอบกับตัวเลือกของข้อเดียวกันควรอยู่หน้าเดียวกัน ควรมีกระดาษปะหน้าแจ้งรายละเอียดที่จำเป็น เช่น วัตถุประสงค์ของการสอบ วิธีตอบ และคำเตือนต่าง ๆ กระดาษปะหน้าจะช่วยป้องกันไม่ให้ผู้ถูกทดสอบเห็นข้อสอบก่อนเวลาเริ่มทำแบบสอบ

ระยะที่ ๔ การทดสอบจริง วิลเลียม วี เคลแมนส์ ^{๒๒} (William V. Clemens) เน้นว่า การจัดดำเนินการ สอบแต่ละครั้งมีผลต่อค่าความเชื่อถือได้ และความตรงของแบบสอบ แฮร์ริส ^{๒๓} แนะนำว่า การเลือกสถานที่สอบ ควรเลือกห้องที่เงียบและสว่าง ต้องตรวจความพร้อมของข้อสอบและเครื่องใช้ไว้ล่วงหน้า เพื่อความแน่ใจในความเรียบร้อย ควรเตรียมข้อสอบให้เกินไว้ เป็นการเผื่อเวลาฉุกเฉินด้วย ถ้าใช้เทป ต้องสำรวจก่อนว่า เครื่องอยู่ในสภาพดี นำไปทดลองเล่นที่ห้องนั้นก่อนให้เป็นที่พอใจ สำรวจหาที่ตั้งเครื่องเทป พิจารณาค่าเสียหายให้แน่ใจว่าใช้กับหลักของตัวเครื่อง

²⁰H.H. Remmers, A Practical Introduction to Measurement and Evaluation (New York: Harper & Brothers Publishers, 1965), p. 194.

²¹Harris, op. cit., pp. 109 - 110.

²²William V. Clemens, "Test Administration", Educational Measurement 2d ed. edited by Robert L. Thorndike, (Washington: American Council on Education, 1971), pp. 188 - 192.

²³Harris, op. cit., pp. 155 - 156.

เทปได้ ผู้คุมสอบต้องทำความคุ้นเคยกับตัวข้อสอบก่อนเวลาเริ่มทดสอบจริง เพื่อแก้ปัญหาหรือข้อสงสัยของผู้ถูกทดสอบได้ทันที ควรดำเนินการสอบให้เป็นกิจลักษณะ มีบรรยากาศทางวิชาการ การเก็บแบบสอบต้องตรวจให้ครบจำนวนคนและจำนวนแผ่นของแต่ละคน จึงค่อยอนุญาตให้ผู้ถูกทดสอบออกจากห้องสอบได้

อนึ่ง การสร้างแบบสอบคู่ขนาน จะให้ประโยชน์มากในการทดสอบ ผู้ถูกทดสอบกลุ่มเดิม ด้วยเนื้อหาเดิม ในเวลาที่ต่างกัน หรือผู้ถูกทดสอบคนละกลุ่ม สอบคนละเวลา ก็จะจำตัวข้อทดสอบไปบอกกันไม่ได้ แบบสอบคู่ขนานต้องมีความยากง่ายของแต่ละข้อเท่าเทียมกัน เนื้อหาเดียวกัน เพียงแต่สูตรตัวอย่างต่างกันเท่านั้น ถ้าใช้สอบกับประชากรกลุ่มเดียวกัน อาจเว้นระยะห่างประมาณ ๒ วัน และควรมีลำดับการทดสอบที่สลับกันกับครั้งแรก เพื่อป้องกันการจำได้โดยอัตโนมัติของเด็ก (to neutralize the "practice effect") อันเกิดจากความคุ้นเคยกับข้อสอบ (test - taking skill) ไม่ใช่เกิดจากการมีความรู้ที่ขึ้น^{๒๔}

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบความเข้าใจในการฟังมักปนอยู่กับการทดสอบทักษะอื่น แบบสอบทั่ว ๆ ไปในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการทดสอบการใช้ภาษา มีพอสรุปได้ดังนี้

๑. Diagnostic English Tests^{๒๕} (๑๙๕๐) เป็นแบบสอบที่ใช้กับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง ๙ - ๑๒ ปี ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ ๑ การจัดสอบจะทำเป็นกลุ่มหรือเป็นรายบุคคลก็ได้ แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านการใช้ภาษาอังกฤษ การ

²⁴ Ibid., p. 112

²⁵ Stephen Jackson, A Teacher's Guide to Tests and Testing (London: Longmans, Green and Co. Ltd., 1968), p. 139.

ใช้อักษรตัวใหญ่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน คำศัพท์ ไวยากรณ์ และเรียงความ กำหนดเวลาทำแบบสอบ ๖๕ นาที มีคู่มือการใช้แบบสอบและคำแนะนำในการให้คะแนน แก่ครูผู้สอนด้วย

๒. The S.R.A. Achievement Series ²⁶(๑๙๕๔ - ๑๙๕๕) เป็นแบบสอบที่ใช้วัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียนรู้ด้านภาษาและคณิตศาสตร์ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ ๑ แบบสอบมี ๓ ชุด คือ แบบสอบสำหรับผู้เรียนในระดับเกรด ๒ - ๔, แบบสอบสำหรับผู้เรียนในระดับเกรด ๔ - ๖ และแบบสอบสำหรับผู้เรียนในระดับเกรด ๖ - ๘ แบบสอบทั้ง ๓ ชุด ประกอบด้วยส่วนที่วัดความรู้ความเข้าใจ การสะกดคำ การใช้ไวยากรณ์ และเลขคณิต ส่วนที่วัดความรู้ความเข้าใจ เป็นการทดสอบเกี่ยวกับความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยิน (auditory discrimination) ความสามารถในการจำแนกภาพที่ได้เห็น (visual discrimination) และคำศัพท์จากภาพที่เห็น (sight vocabulary) ใช้เวลาทำการสอบประมาณ ๖ - ๗ ชั่วโมง หมดสอบหยุดพักได้ ๓ ระยะเวลา ตามความเหมาะสม มีคู่มือการใช้แบบสอบสำหรับครูผู้สอน เพื่อให้ใช้แบบสอบได้ถูกต้องตรงตามวัตถุประสงค์

๓. The National Foundation for Educational Research ²⁷ English Progress Tests (๑๙๕๕) เป็นแบบสอบที่ใช้วัดความก้าวหน้าในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีอายุตั้งแต่ ๗ - ๑๔ ปี ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ ๑ แบบสอบนี้มี ๒ ชุด คือ แบบสอบ English Progress Tests A, B, C, D, E, F และแบบสอบ English Progress Tests A₂, B₂, C₂, D₂, E₂, F₂, G แบบสอบแต่ละชุดย่อยมีความต่อเนื่องกันโดยเรียงตามลำดับอายุและตาม

²⁶Oscar K. Buros (ed.), The Fifth Mental Measurements Yearbook (New Jersey: The Gryphon Press, 1959), pp. 48 - 55.

²⁷Jackson, op. cit., pp. 135 - 37.

เนื้อหา จากง่ายไปยาก

๒๘
๘. Michigan Test of English Language Proficiency (MTELP) (๑๙๖๑ - ๑๙๖๒) เป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่าความสามารถทางภาษาอังกฤษในปัจจุบันของผู้เรียนมีพอเพียงที่จะเรียนในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ เป็นแบบสอบที่สร้างโดยสถาบันการสนทนาอังกฤษแห่งมหาวิทยาลัยมิชิแกน แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านไวยากรณ์ จำนวน ๔๐ ข้อ คำศัพท์ จำนวน ๔๐ ข้อ และความเข้าใจการอ่าน จำนวน ๒๐ ข้อ เนื้อหาในแบบสอบเป็นเนื้อหาเฉพาะที่จำเป็นและที่เป็นปัญหาของนักศึกษาต่างชาติ กำหนดเวลาทำแบบสอบประมาณ ๙๕ นาที เป็นแบบสอบที่รู้จักกันแพร่หลายในวงการศึกษานี้ แต่ไม่มีการทดสอบความเข้าใจในการฟัง

๒๙
๘. English Picture Vocabulary Tests I and II (๑๙๖๔)
Test I เป็นแบบสอบที่ใช้ทดสอบเป็นรายบุคคล สำหรับผู้เรียนที่มีอายุ ๔ - ๑๑ ปี และ Test II เป็นแบบสอบที่ใช้ทดสอบเป็นกลุ่ม สำหรับผู้เรียนที่มีอายุ ๙ - ๑๑ ปี ทั้งสองแบบสอบเป็นแบบสอบที่ปรับปรุง คัดแปลงมาจาก Peabody Picture Vocabulary Test ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อวัดความสามารถด้านคำศัพท์จากการฟังเท่านั้น แต่ละแบบสอบมีข้อทดสอบจำนวน ๔๐ ข้อ แต่ละข้อมี ๔ คำเลือก ซึ่งเป็นภาพ ทำการทดสอบโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง ให้ผู้ถูกทดสอบเลือกว่าภาพใดมีความหมายตรงกับเสียงที่ได้ยิน

²⁸Oscar K. Buros (ed.), The Sixth Mental Measurement Yearbook (New Jersey: The Gryphon Press, 1965), p. 638.

²⁹Jackson, op.cit., p. 95.

๖. The Test of English as a Foreign Language (TOEFL) (๑๕๖๔ - ๑๕๗๐) เป็นแบบสอบที่สร้างขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เช่นเดียวกับแบบสอบ MTELP แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านความเข้าใจในการฟัง จำนวน ๕๐ ข้อ ไวยากรณ์ จำนวน ๔๐ - ๗๐ ข้อ คำศัพท์ จำนวน ๔๐ - ๖๐ ข้อ ความเข้าใจในการอ่าน จำนวน ๓๐ ข้อ และการเขียน จำนวน ๔๐ - ๖๐ ข้อ กำหนดเวลาในการทำแบบสอบประมาณ ๑๕๐ นาที แบบสอบนี้มีค่าความเชื่อถือได้ ระหว่างทักษะต่าง ๆ เท่ากับ .๘๔ - .๘๑ การทดสอบความเข้าใจในการฟัง ทดสอบโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง แต่ละข้อมี ๔ คำเลือก ซึ่งเป็นข้อความสั้น ๆ ให้อ่าน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศไทย

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบสอบการใช้ภาษาที่สร้างขึ้นในประเทศไทยพอสรุปได้ดังนี้ พ.ศ. ๒๕๐๗ ไชศรี วรชกวิธา^{๓๑} ได้ทำการวิจัยโดยสร้างแบบสอบความพร้อมในการอ่าน และศึกษาความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ บางโรงเรียน ในภาคการศึกษา ๑ แบบสอบที่สร้างขึ้นเป็นแบบสอบวัดความพร้อมเฉพาะด้านความสามารถในการแยกสิ่งต่าง ๆ ง่าย ๆ ตัวอย่าง แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านคำศัพท์ การรู้จักความแตกต่าง การรู้จักความเหมือน และการเชื่อมโยงความคิด ข้อทดสอบเป็นรูปภาพ จำนวน ๓๐ ข้อ ใช้ทดสอบจริงกับตัวอย่างประชากร จำนวน ๑๒๗๒ คน มีค่าความเชื่อ

³⁰Oscar K. Buros (ed.); The Seventh Mental Measurement Yearbook (New Jersey: The Gryphon Press Highland Park, 1972), p. 550.

^{๓๑}ไชศรี วรชกวิธา, "การสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านและการศึกษาความพร้อมในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ บางโรงเรียนในภาคการศึกษา ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร, แผนกวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๐๗).

ถือได้ เท่ากับ .๕๖ และค่าความเที่ยงตรงเท่ากับ .๖๖

ในปีเดียวกันนั้น สมประสงค์ สถาปิตานนท์^{๓๒} ได้สร้างแบบสอบการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ใน ๑๑ โรงเรียน ในภาคการศึกษา ๑ แบบสอบที่สร้างใช้ทดสอบทักษะด้านการเขียนสะกดคำ ข้อทดสอบเป็นรูปภาพจำนวน ๖๐ ข้อ ใช้ทดสอบจริงกับตัวอย่างประชากร จำนวน ๑๖๕๒ คน มีความยากง่ายเฉลี่ยเท่ากับ .๕๕๓ ค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .๕๙๖ และค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบเท่ากับ .๖๗๗

พ.ศ. ๒๕๐๕ สหิส สุระเคชะ^{๓๓} ได้สร้างแบบสอบความถนัดในการเรียนสำหรับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และความถนัดในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ แบบสอบที่สร้างใช้ทดสอบทักษะการเลือกคำที่มีความหมายผิดพวกไปจากคำอื่น ๆ ที่กำหนดให้ การจัดเรียงคำให้เป็นประโยค การเติมตัวเลขในอนุกรมตัวเลขที่กำหนดให้ การทบทวนกระบวนการพื้นฐานทางเลขคณิตโดยการเติมตัวเลข ความรู้และความจำเกี่ยวกับสนเทศ (information) การเลือกรูปภาพขึ้นที่มีลักษณะร่วมกัน การเติมเครื่องหมายลงในตารางให้สอดคล้องกับความสัมพันธ์ของเครื่องหมายที่กำหนดให้

^{๓๒}สมประสงค์ สถาปิตานนท์, "การสร้างแบบทดสอบเขียนสะกดคำประถมศึกษาปีที่ ๑ และศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียนใน ๑๑ โรงเรียน ในภาคการศึกษา ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๐๗).

^{๓๓}สหิส สุระเคชะ, "การสร้างแบบทดสอบความถนัดในการเรียนสำหรับนักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ และความถนัดในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๐๕).

และการเลือกคู่คำที่มีความหมายสอดคล้องกับคู่คำที่กำหนดให้ แบบสอบนี้มีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .๕๓๖ และค่าความตรงเท่ากับ .๖๓

และในปีเดียวกัน จิตต์ไส ผดุงรัตน์^{๓๔} ทำการวิจัยโดยสร้างแบบสอบความพร้อมที่จะเรียนอ่านทางด้านความสามารถในการแยกเสียงที่ได้ยิน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านการฟังเสียงพยัญชนะ การฟังเสียงสระ และการฟังเสียงวรรณยุกต์ ข้อทดสอบเป็นรูปภาพ จำนวน ๔๒ ข้อ ใช้ทดสอบกับประชากรจำนวน ๒๘๘ คน มีค่าระดับความยากเฉลี่ย เท่ากับ .๕๘ ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ .๘๒ ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบเท่ากับ .๕๕ และค่าความตรงของแบบสอบเท่ากับ .๖๒

พ.ศ. ๒๕๑๓ พรรณี ชูทัย^{๓๕} ทำการวิจัยโดยสร้างแบบสอบความพร้อมในการอ่านทางด้านความสามารถในการแยกเสียงที่ได้ยิน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านความสามารถในการแยกเสียงที่ได้ยิน การรู้จักพยัญชนะ การรู้จักสระและวรรณยุกต์ และอัตราการเขียนคำ แบบสอบมีค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .๘๑ และค่าความตรงเท่ากับ .๖๓

พ.ศ. ๒๕๑๗ ชัยบุทธิ บุญยสวัสดิ์^{๓๖} ทำการวิจัยโดยสร้างแบบสอบความ

^{๓๔}จิตต์ไส ผดุงรัตน์, "การสร้างแบบทดสอบความพร้อมที่จะเรียนอ่านทางด้านความสามารถในการแยกเสียงที่ได้ยิน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกจิตวิทยาการศึกษา, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๕).

^{๓๕}พรรณี ชูทัย, "การสร้างและทดลองใช้แบบทดสอบความพร้อมในการอ่านด้านความสามารถแยกเสียงที่ได้ยิน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓).

^{๓๖}ชัยบุทธิ บุญยสวัสดิ์, "การสร้างแบบทดสอบความพร้อมในการอ่านด้านความสามารถจำแนกตัวคำ สำหรับเด็กก่อนเข้าเรียน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, แผนกวิชาประถมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

พร้อมในการอ่านด้านความสามารถจำแนกควยตา สำหรับเด็กก่อนเข้าเรียน แบบสอบนี้ ทดสอบทักษะด้านความพร้อมในเรื่องศัพท์ ความเข้าใจศัพท์ การรู้จักหาสิ่งที่หายไป การรู้จักหาความเหมือน หาความแตกต่าง และการเชื่อมโยงความคิด แบบสอบมีค่าความ เชื่อถือได้เฉลี่ยเท่ากับ .๘๐

สำหรับแบบสอบที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอาจจะสรุปได้ ดังนี้

คาวรัตน์ ว่องวิทย์การ^{๓๓} สร้างแบบสอบความสามารถในการเข้าใจภาษาอังกฤษและความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษ ของนักเรียนปีที่ ๓ ที่เรียนวิชา เอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษาระธานมิตรและปทุมวัน เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ แบบสอบที่สร้างใช้ทดสอบทักษะด้านความเข้าใจในการฟัง จำนวน ๒๗ ข้อ ความเข้าใจในการอ่าน จำนวน ๒๕ ข้อ ความสามารถในการพูด จำนวน ๑๐ สถานการณ์ และความสามารถในการเขียนจำนวน ๒๐ ข้อ ใช้ทดสอบกับประชากรจริง จำนวน ๕๑ คน แบบสอบความเข้าใจภาษาอังกฤษมีค่าความ เชื่อถือได้เท่ากับ .๖๒๗ แบบสอบความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษ มีค่าความ เชื่อถือได้เท่ากับ .๘๕๕ แบบสอบทั้งสองมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากับ .๗๕๕

ในปีต่อมา นฤมล ภัทรภาณุ^{๓๔} ได้สร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร เป็น

^{๓๓}คาวรัตน์ ว่องวิทย์การ, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจ ภาษาอังกฤษกับความสามารถในการแสดงออกทางภาษาอังกฤษ ของนิสิตชั้นปีที่ ๓ ที่ เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปรธานมิตรและปทุมวัน" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ปรธานมิตร, ๒๕๑๕).

^{๓๔}นฤมล ภัทรภาณุ, "การสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไวยากรณ์อังกฤษสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม ในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์, แผนกวิชามัธยมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

แบบสอบที่ใช้ทดสอบทักษะด้านไวยากรณ์อังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๓ จำนวน ๑๒๐ ข้อ ใช้ทดสอบจริงกับตัวอย่างประชากร จำนวน ๓๕๐ คน มีค่าระดับความยากระหว่าง .๒๕ - .๗๕ ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง .๒๒ - .๗๐ ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบเท่ากับ .๕๔

พ.ศ. ๒๕๑๗ จูรีย์ ทองเวส^{๓๕} ได้สร้างแบบสอบความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในงานวิจัย แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านคำศัพท์ในชั้นรู้ความหมาย (recognition) จำนวน ๒๘ ข้อ ใช้ทดสอบจริงกับตัวอย่างประชากรจำนวน ๑๖๔ คน แบบสอบมีค่าระดับความยากเฉลี่ยเท่ากับ .๖๔ ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ .๕๑ และค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .๕๖

ในปีเดียวกันนี้ พยอเม เมฆขุนทด^{๓๖} ได้สร้างแบบสอบความสามารถในภาษาอังกฤษของนักศึกษาปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๖ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยเช่นกัน แบบสอบนี้ทดสอบทักษะด้านความเข้าใจในการฟัง จำนวน ๔๐ ข้อ ไวยากรณ์ จำนวน ๖๐ ข้อ คำศัพท์ จำนวน ๖๐ ข้อ และการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๓๐ ข้อ ใช้ทดสอบจริงกับนักศึกษา

^{๓๕}จูรีย์ ทองเวส, "การศึกษาความรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แผนกวิทยาศาสตร์ ที่ใช้หนังสือคามหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๑๓ ของโรงเรียนมัธยมแบบประสม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๗).

^{๓๖}พยอเม เมฆขุนทด, "การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการฟังกับความเข้าใจโครงสร้างความหมายของศัพท์ และความสามารถในการจำแนกเสียงภาษาอังกฤษ ของนิสิตปีที่ ๓ วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา ๒๕๑๖" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๗).

ปีที่ ๓ ซึ่งเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยวิชาการศึกษาต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานคร เมื่อปีการศึกษา ๒๕๑๖ จำนวน ๑๒๐ คน แบบสอบมีค่าระดับความยากเฉลี่ยเท่ากับ .๖๐๖ ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ .๔๔๖ และค่าความเชื่อถือได้เท่ากับ .๖๔๗

และในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ เช่นกัน จำรัส อานามนารถ^{๔๑} ได้สร้างแบบสอบ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยสร้างแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกาศนียบัตรการศึกษาปีที่ ๒ เปรียบเทียบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ แบบสอบนี้ทดสอบทักษะคำอ่านไวยากรณ์ จำนวน ๕๐ ข้อ คำศัพท์ จำนวน ๕๐ ข้อ และความเข้าใจในการอ่าน จำนวน ๒๐ ข้อ ใช้ทดสอบจริงกับตัวอย่างประชากร จำนวน ๔๑๔ คน แบบสอบมีค่าระดับความยากเฉลี่ยเท่ากับ .๕๗๐ ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ยเท่ากับ .๕๒๓ และค่าความเชื่อถือได้เฉลี่ยเท่ากับ .๘๔๓

สำหรับแบบสอบความเข้าใจการฟังโดยตรงนั้น ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ สถาบันศูนย์ภาษาอังกฤษ (CIEL) ได้สร้างแบบสอบจากแบบเรียนภาษาอังกฤษ ๒ ชุด คือ แบบเรียนจีแลป (JILAP) และแบบเรียน The Oxford English Course for Thailand แบบสอบที่สร้าง (J I และ O I) แบ่งเป็น ๒ ชุด สำหรับใช้ทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียง ความสามารถในการเขียนตามคำบอก ความเข้าใจในการฟัง คำศัพท์ ไวยากรณ์ และความเข้าใจในการอ่าน แบบสอบ ๓ ชุดแรก ทำการทดสอบโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง ผลการวิจัยปรากฏว่า ผู้ใช้แบบเรียน JILAP ทำแบบสอบได้ดีกว่าผู้ใช้แบบเรียน The Oxford English Course for Thailand สำหรับแบบสอบความเข้าใจในการฟัง มีจำนวนข้อ

^{๔๑}จำรัส อานามนารถ, "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาปีที่ ๒ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร, ๒๕๑๗).

ทดสอบ ๑๕ ข้อ แบบสอบ J I มีค่ามัธยิมเลขคณิตเท่ากับ ๑๓.๒๘ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ ๒.๒๕ และค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบ เท่ากับ .๗๖๗
แบบสอบ O I มีค่ามัธยิมเลขคณิตเท่ากับ ๘.๑๔ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ ๓.๐๑๕ และค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบเท่ากับ .๖๔๔